

dosarul nr. 1ra-272/2024

1-22159277-01-1ra-21022024-1

Curtea Supremă de Justiție
Î N C H E I E R E

10 aprilie 2024

mun.Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată în componența:

Președinte

Judecători

Talpă Boris

Roic-Botezatu Lilia

Eremciuc Ghenadie

judecând, fără citarea părților, admisibilitatea recursului declarat de acuzatorul de stat, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 decembrie 2023, în cauza penală privind acuzarea lui

Zmeu Florin-Eusebiu xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat în xxx,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 02.11.2022 – 12.05.2023;

Instanța de apel: 29.06.2023 – 27.12.2023;

Instanța de recurs: 21.02.2024 – 10.04.2024

Asupra recursului declarat, în baza materialelor din dosar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul central din 12 mai 2023, Zmeu Florin-Eusebiu xxx, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 120 ore.

S-a explicat lui Zmeu Florin-Eusebiu xxx, că potrivit art.67 alin.(2) Cod penal, munca neremunerată în folosul comunității este executată de la 2 la 4 ore pe zi, iar în cazul condamnatului care nu este antrenat în activități de bază sau de studii, la solicitarea sau la acordul acestuia – până la 8 ore pe zi.

S-a atenționat Zmeu Florin-Eusebiu xxx, că potrivit art.67 alin.(3) Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, pedeapsa se va înlocui cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

S-a aplicat în privința lui Zmeu Florin-Eusebiu xxx măsura preventivă obligațiunea de a nu părăsi țara până la intrarea sentinței în vigoare.

S-a încasat de la Zmeu Florin-Eusebiu xxx în beneficiul statului cheltuieli judiciare în sumă de 448 (patru sute patruzeci și opt) lei.

1.2. Pentru a pronunța sentința, examinând cauza în procedură simplificată, în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, prima instanță a constatat că Zmeu Florin-Eusebiu xxx, la data de 09 septembrie 2022, în jurul orei 22:45, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se la domiciliul amplasat în xxx, domiciliu în care locuiește fratele său Zmeu Ștefan-Merabel, născut la xxx și concubina acestuia Chenciu Tatiana, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale intenționate, îndreptate la săvârșirea actelor de violență asupra membrilor familiei, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind survenirea acestora, în procesul unui conflict apărut între el și fratele său, i-a aplicat lui Zmeu Ștefan-Merabel mai multe lovituri cu pumnii și picioarele în regiunea capului și l-a doborât la sol. În rezultatul acțiunilor agresive ale lui Zmeu Florin-Eusebiu xxx, lui Zmeu Ștefan-Merabel i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de hemoragie sub conjunctiva ochiului stâng, echimoză și excoriație pe față, excoriații pe membrele superioare, care potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202214D0173 din 20.09.2022 au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui corp contondent-dur, excoriațiile prin acțiunea unui corp contondent-dur cu suprafața de contact neregulată, condiționează dereglare a sănătății pe timp scurt și se califică a vătămare corporală ușoară.

Urmare a aprecierii și analizei probelor propuse spre administrare în cadrul procesului de judecare a cauzei, instanța de fond a concluzionat, că acțiunile inculpatului Zmeu Florin-Eusebiu xxx întrunesc semnele faptei infracționale încadrate în baza art. 201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal al R.M., după indicii calificativi: „violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a sănătății”.

2. Sentința, a fost atacată cu apel de către adjunctul-interimar al procurorului-șef al Procuraturii raionului Cimișlia, Botezatu Valerian, care a solicitat casarea parțială a sentinței Judecătoriei Cimișlia, sediul central din 12 mai 2023, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Zmeu Florin-Eusebiu să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod Penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal, pe o perioadă de probațiune 3 ani.

În temeiul art. 90 alin. (6) Cod penal, a stabili lui Zmeu Florin-Eusebiu în perioada de probațiune următoarele obligațiuni:

-să nu își schimbe domiciliul sau/și reședința fără consimțământul organului de probațiune;

-să participe la un program specializat de conciliere în vederea reducerii comportamentului agresiv;

-să presteze 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În ce privește încasarea cheltuielilor judiciare, solicită ca sentința să fie lăsată fără modificare.

În dezvoltarea motivelor de apel, acuzatorul de stat a făcut un scurt istoric al cauzei, totodată, acesta a considerat că apelul declarat are un caracter fondat pentru următoarele argumente:

-la adoptarea sentinței instanța eronat a apreciat drept circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției și căința sinceră, astfel:

- instanța nu putea reține în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției de către inculpat, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la urmărirea penală, care are ca premisă recunoașterea faptelor indicate în rechizitoriu, respectiv pedeapsa aplicată inculpatului a fost stabilită în conformitate cu art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, adică o pedeapsă redusă, luându-se în considerare recunoașterea faptelor, iar reținerea în calitate de circumstanță atenuantă a faptului recunoașterii vinovăției ar însemna acordarea unei bivalențe juridice uneia și aceleiași circumstanțe;
- referitor la căința sinceră, menționează că însuși declarațiile inculpatului că se căiește de fapta săvârșită nu sunt probate, acestea purtând un caracter declarativ și respectiv vin în contradicție cu prevederile art. 57 din Codul penal, care prezumă drept căință activă că, persoana după săvârșirea infracțiunii, s-ar fi autodenunțat de bună voie și ar fi contribuit activ la descoperirea acesteia, circumstanțe ce nu sunt relevante în privința lui Zmeu Florin-Eusebiu;

-instanța eronat a apreciat lipsa circumstanței agravante - săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică, deoarece această circumstanță agravantă este dovedită prin declarațiile părții vătămate, Zmeu Ștefan-Merabel, cât și a martorului, Ghenciu Tatiana, probe care au fost recunoscute de inculpat, or acesta acceptând probele administrate în faza de urmărire penală, a solicitat instanței examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, probe care au stat la baza emiterii sentinței de condamnare a lui Zmeu Florin-Eusebiu. Mai mult ca atât, însuși inculpatul, care fiind audiat în instanță sub jurământ a declarat că a consumat băuturii alcoolice până la săvârșirea infracțiunii;

-instanța, deși a invocat lipsa circumstanțelor agravante, anterior a indicat drept circumstanță agravantă comiterea infracțiunii asupra unui membru al familiei, circumstanță care nu poate fi reținută drept una agravantă, or aceasta este un element obligatoriu al infracțiunii de violență în familie, expus în dispoziția art. 201¹ din Codul penal;

-fiind identificată doar prezența circumstanțelor agravante, instanța urma la stabilirea pedepsei aplicate să se conducă de prevederile art. 78 alin. (3) Cod penal, stabilind inculpatului pedeapsa privativă de libertate, ținându-se seama de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de Zmeu Florin-Eusebiu, personalitatea inculpatului, faptul că el anterior a fost condamnat pentru infracțiune contra sănătății persoanei, adică prin aplicarea violenței fizice, necesitatea

restabilirii echității sociale, prevenirea săvârșirii unor infracțiuni similare atât de inculpat cât și de alte persoane.

3. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 decembrie 2023, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către adjunctul-interimar al procurorului-șef al Procuraturii raionului Cimișlia, Botezatu Valerian și menținută sentința Judecătoria Cimișlia, sediul central din 12 mai 2023.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că:

- instanța de fond s-a expus argumentat asupra vinovăției inculpatului, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, Colegiul judiciar, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, indicând în acest sens la pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010;

- instanța de fond corect l-a recunoscut pe inculpatul Zmeu Florin –Eusebiu xxx ca fiind vinovat de comiterea infracțiunii imputate, calificând corect acțiunile acestuia în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal;

- instanța de fond ținând cont de circumstanțele cauzei, legate de rolul vinovatului la săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, recunoașterea vinovăției, având în vedere recunoașterea de către inculpat a faptelor indicate în rechizitoriu, căința sinceră, judecarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, punând în coroborare circumstanțele atenuante stabilite și lipsa celor agravante, pericolul social-sporit al infracțiunii comise, lipsa în acțiunile inculpatei a circumstanțelor atenuante excepționale, întemeiat a concluzionat că inculpatul în prezent prin prisma art.24 CP RM nu poate fi liberat de răspundere penală conform art.art.55-59 CP, lui nu i se pot aplica prevederile art.79 CP RM, însă pentru atingerea scopului pedepsei penale, pentru reeducarea și corectarea ei este rațional, necesar și oportun stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, astfel fiind ferm convinsă că legea penală își va atinge scopurile sale privind apărarea drepturilor și libertăților persoanei, ordinea de drept, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, scopuri prevăzute de art.2 și art.61 CP RM;

- argumentul părții acuzării în apelul declarat, asupra probelor caracteristice în privința persoanei inculpatului, care la locul de trai este caracterizat negativ, anterior a fost condamnat la 22.02.2018, de către Judecătoria Cimișlia, în baza art. 152 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe perioada de probațiune 1 an, nu poate fi reținut ca temei de casare a sentinței și agravarea pedepsei inculpatului;

- inculpatul a contribuit la descoperirea infracțiunii și a recunoscut în instanță, în totalitate, faptele indicate în rechizitoriu, subsecvent argumentul procurorului în acest sens nu are suport probant. Astfel, în viziunea instanței de apel, apelantul nu a abordat condițiile ce vizează persoana infractorului și faptul că scopul pedepsei poate fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate;

- instanța de apel consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate

duce la consecințe contrare scopului urmărit. În aceste sens, Colegiul menționează că, scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, atenționându-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor;

- instanța de apel găsește ca corectă și întemeiată sentința instanței de fond privind aplicarea în privința inculpatului Zmeu Florin – Eusebiu xxx, a unei sentințe de condamnare cu muncă neremunerată în folosul comunității, fiind aplicat cuantumul maxim al pedepsei penale, admis de prevederile art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, în colaborare cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

4. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la 27 decembrie 2023 a fost atacată cu recurs la data de 20 februarie 2024 de către acuzatorul de stat, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Lilia Sîrbu, care invocând art. 427, alin. (1), pct. 5) și 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 decembrie 2023 și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În esență, argumentele care fundamentează recursul declarat de acuzatorul de stat împotriva deciziei instanței de apel vizează aspecte critice în partea stabilirii pedepsei, invocând faptul că:

- Colegiul judiciar al Curții de Apel Comrat eronat a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu stabilirea pedepsei în formă de munca neremunerată;

- instanța greșit a aplicat criteriile generale de individualizare a pedepsei;

- instanța de apel la soluția sa de aplicare a pedepsei sub formă de munca neremunerată nu a ținut cont pe deplin de circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat;

- în procesul urmăririi penale și în procesul examinării cauzei a fost stabilită lipsa circumstanțelor excepționale, cât și celor atenuate, prezența caracteristicii negative a inculpatului la locul de trai, comportamentul inculpatului care după comiterea infracțiunii nu a întreprins nicio acțiune pentru a cere scuze pentru acțiunile sale, pentru a repara prejudiciul cauzat părții vătămate, nu a contribuit pentru descoperirea infracțiunii, prezența condamnărilor anterioare pentru infracțiunile contra sănătății persoanei;

- nu s-a luat în considerație că inculpatul de mai multe ori a fost tras la răspunderea contravențională, inclusiv și pentru comiterea contravențiilor ce țin de neexecutarea ordinului de restricție de urgență;

- a fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Cimișlia sediul Central din 22.02.2018, în baza art. 152 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe perioada de probațiune 1 an, dar nu a stat pe calea corijării și a mai comis infracțiuni, ceea ce confirmă predispunerea acestuia la comiterea infracțiunilor;

- argumentele invocate în apelul procurorului referitor la netemeinicia reținerii circumstanțelor atenuante, nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, argumente care, de fapt, țin de soluționarea fondului apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel;

- în cazul dat pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății și victimelor violenței în familia în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

Asupra recursului declarat, a depus referință avocatul Alexandr Curtev în numele inculpatului Zmeu Florin-Eusebiu xxx, care pledează pentru respingerea recursului declarat de procurorul în procuratura UTA Găgăuzia Sîrbu Lilia, ca inadmisibil.

5. Analizând actele și lucrările dosarului, precum și decizia recurată, în raport de motivele de casare invocate, completul de judecată a Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat de acuzatorul de stat este inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului este de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că, decizia Curții de Apel Comrat, a fost pronunțată public la 27 decembrie 2023 în prezența apărătorilor și în lipsa acuzatorului de stat, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal al ședinței de judecată din aceeași dată (f.d. 170).

Potrivit actelor și lucrărilor din dosar, la data de 02 ianuarie 2024 (aviz de recepție) copia deciziei motivate a Curții de Apel Comrat din 27 decembrie 2023 a fost recepționată de către Procuratura UTA Găgăuzia (f.d.185), astfel completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recurentul s-a încadrat în termenul legal stabilit pentru depunerea recursului.

Conform art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Din materialele cauzei rezultă că inculpatul Zmeu Florin Eusebiu-xxx a beneficiat de procedura prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală și a însușit probele administrate în faza de urmărire penală. Coroborând recunoașterile acestuia cu probatoriul administrat la urmărirea penală, instanța de fond a constatat că inculpatul a comis cu vinovăție fapta pentru care a fost trimis în judecată, infracțiunea prevăzută de art.201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal.

La stabilirea tratamentului sancționator, instanța de apel a considerat corectă și întemeiată poziția instanței de fond prin care ultima a avut în vedere circumstanțele cauzei, recunoașterea și căința manifestată de inculpat, la stabilirea pedepsei avându-se în vedere criteriile prevăzute de art.75 Cod penal, considerând rațională, necesară și oportună stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea cuantumului maxim al pedepsei penale, admis de prevederile art.201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal, în coroborare cu prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

Prin motivele de recurs formulate de acuzatorul de stat a fost invocată incidența cazului de casare prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 5) și pct.6) Cod de procedură penală, potrivit căruia recursul este admis dacă a fost aplicată o pedeapsă în alte limite decât cele prevăzute de lege și hotărârea este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

Limitarea obiectului judecării în recurs la cazurile strict prevăzute de lege înseamnă că nu orice presupusă încălcare a legii substanțiale sau a legii de procedură penală constituie temei pentru a casa hotărârea, ci numai acele încălcări corespunzătoare unuia dintre cazurile de casare prevăzute de lege, fiind, așadar, exclusă rejudecarea unei cauze pentru a treia oară, în parametrii în care a avut loc judecata în fond și apel.

Prin urmare, în cadrul examinării unei cereri întemeiată pe cazul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 5 Cod de procedură penală - a fost aplicată o pedeapsă în alte limite decât cele prevăzute de lege, instanța de recurs urmează să analizeze acele nelegalități care au determinat ca pedeapsa aplicată să se situeze în afara limitei pe care instanța ar fi putut să o aplice în raport de infracțiunea dedusă judecării, dar și de situația juridică a condamnatului, rezultată din elemente obiective reținute deja de instanța de apel. Așadar, aceste dispoziții legale sunt de strictă interpretare și vizează doar stabilirea pedepsei în limitele prevăzute de lege în raport cu încadrarea juridică dată faptei și circumstanțele concrete ale cauzei.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de fond căreia i s-a alăturat și instanța de apel s-a raportat la criteriile generale prevăzute de art.75 Cod penal, fiind reținută în favoarea inculpatului și circumstanța atenuantă-recunoașterea vinei asupra căreia acuzatorul de stat a formulat critici de nelegalitate.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție apreciază că printr-o normă de procedură nu poate fi abrogată în mod tacit o normă de drept material, chiar dacă atât dispoziția. art 76 alin. (1) lit f) Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală fac referiri la recunoașterea de către inculpat a savârșirii faptei.

Voința legiuitorului nu este în sensul de a exclude posibilitatea magistratului de a aplica o pedeapsă cu restrângerea criteriilor de individualizare consacrate de dispoziția art. 75-76 Cod penal, în acest sens prevederile art.35 alin.(2) din hotărârea explicativă a Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești ce prevedea că recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art.76 alin. (1) lit. f) CP, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică, a fost exclusă prin hotărârea Plenului CSJ nr.19 din 26.03.2018.

În ceea ce privește cel de-al doilea temei de casare pe care se bazează recursul acuzatorului de stat precum că, hotărârea este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că utilizarea noțiunii de „hotărâre arbitrară” derivă din practica CtEDO, fiind utilizată pentru a defini situația în care

judecătorii nu aduc nici o motivare pentru deciziile/hotărârile luate, sau când acestea sunt bazate pe greșeli evidente de fapt sau de drept comise de judecători.

Totodată, instanța de recurs apreciază că caracterul echitabil al procedurii este evaluat în lumina întregii proceduri, în special a modului în care au fost administrate și apreciate probele astfel încât să se asigure că mijloacele de probă au fost prezentate și apreciate astfel încât să garanteze un proces echitabil. Instanța este obligată să efectueze o examinare efectivă a probelor propuse de ambele părți, și, atunci când se invocă caracterul nelegal al hotărârii prin prisma aprecierii nerezonabile a probelor, instanța de recurs va fi obligată să supună unei noi examinări și aprecieri probatoriul administrat în cauză pentru a verifica caracterul nerezonabil de apreciere a probelor, precum și caracterul arbitrar al hotărârii contestate.

Astfel, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră necesar să menționeze că din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului reiese că o hotărâre judecătorească internă poate fi caracterizată ca fiind "arbitrară" într-o măsură care prejudiciază caracterul echitabil al procesului numai dacă este lipsită de motivare sau dacă motivarea se bazează pe o vădită eroare de fapt sau de drept săvârșită de instanța națională, având ca rezultat o "denegare de dreptate" (Moreira Ferreira împotriva Portugaliei).

Având în vedere materialele cauzei deduse instanța de recurs, nu poate identifica niciun element în motivarea deciziei instanței de apel care să indice că acestea s-au bazat pe erori vădite, care ar face ca decizia în cauză să fie arbitrară într-o măsură care prejudiciază caracterul echitabil al procedurii, or abordarea instanței de apel în în speța de față nu a fost nici arbitrară, nici vădit nerezonabilă.

Tot atât de important este și faptul că modul în care obligația de a aduce motive, în mod inevitabil, v-a varia în funcție de natura deciziei în cauză și de circumstanțele specifice ale cauzei. Mai mult, deși echitatea cere ca o instanță să efectueze o examinare corespunzătoare a argumentelor și probelor prezentate ei, este sarcina instanței să aprecieze măsura în care acestea sunt relevante pentru decizia sa, iar instanța de recurs, în principiu, intervine doar în cazul în care cea apreciere este vădit arbitrară sau nerezonabilă.

La caz, se atestă că instanța de apel a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut fapta imputată prin actul de învinuire, a recunoscut vina în comiterea faptei reținute prin rechizitoriu, din care motiv a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată, beneficiind astfel de o reducere a limitei de pedeapsă, la individualizarea pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul acuzatorului de stat, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât

din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, cu principiul proporționalității și scopul de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Argumentul acuzatorului de stat precum că inculpatul a fost anterior judecat, nu poate justifica înăsprirea situației acestuia, or aplicarea pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege acestuia, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

În acest sens, nu sunt lipsite de relevanță recomandările Comitetului de Miniștri al Consiliului European, prin care statele membre sunt încurajate să recurgă cât mai mult posibil la alternative pentru detenție și să reorienteze politicile penale către aplicarea mai rară a pedepsei închisorii (a se vedea în special Recomandarea nr.R(92)16 din 19 octombrie 1992 referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, Recomandarea nr.R(99)22 din 30 septembrie 1999 cu privire la supraaglomerarea închisorilor și inflația populației închisorilor).

De asemenea, Curtea Europeană în jurisprudența sa s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga și alții v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, §104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se i-a în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, §108).

Prin urmare, se constată, că instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, ținând cont de scopul pedepsei, caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, din această perspectivă, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, constată că prin cererea de recurs dedusă judecății, recurentul - acuzatorul de stat, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Lilia Sîrbu, nu a invocat veritabile aspecte de nelegalitate a pedepsei, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, referitor la aplicarea unor pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege, precum și de art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, or recurentul nu a identificat în conținutul deciziei instanței de apel aspecte esențiale care să vină în contradicție evidentă cu conținutul probelor, instanța de apel, a dat o analiză convingătoare și detaliată circumstanțelor relevante ale cauzei, iar constatările instanței de apel nu pot fi, în niciun caz, considerate „arbitrare sau nerezonabile”.

Mai mult ca atât, completul de judecată conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

6.În conformitate cu prevederile art.432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de acuzatorul de stat, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 decembrie 2023 în cauza penală în privința inculpatului Zmeu Florin-Eusebiu, ca fiind vădit neîntemeiat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței

Talpă Boris

Judecătorii

Roic-Botezatu Lilia

Eremciuc Ghenadie